

Szám.

y eszi,
növény
és ez
gy ter-

1 m,

hogy a
ány-ne-
-ik két
ny-név,
6-ik az
tü.

K.

mában
beküld-
From-
Erzsike,
lerstein

n-épület.
rsulat.

KIS LAP

MEGKERÜLT! (Lásd a 373. lapon.)

XXIX. kötet, 24. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1885. december 13-án.

ÉVA ÉS ÉVIKE.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

LIZI Várhalminé kiment Lizi-
vel együtt s Éva magára maradt;
gondolkozhatott új állapotán.

Nem valami kellemes gondolatai voltak, az már bizonyos. Eszébe jutott, milyen elhagyatott árva volt, mikor a jó Márta nénihez került. Ott jó dolga volt és mikor azzal nem volt megelégedve, a jó szerencse oda hozta Várhalminét. Itt olyan fényes állapotba jutott, minőről álmodni sem mert volna és most vége... kegyelemből még elküldik valami szegényes helyre, ki tudja hová! És csak maga az oka mindennek, saját oktalansága, önzése okozta szerencsétlenségét! Igenis, hálátlan volt jótévője iránt, nem érdemel tőle bocsánatot. És nem is érdemli, hogy jó dolga legyen, hogy itt maradhasson... hiszen tulajdonképen semmi joga hozzá... hamissággal került ide a kis Évike helyett.

Mindezt végig gondolta most Éva és mélyen elcsüggedve, saját magával elégedetlenül, nem tudott egyebet tenni, minthogy sirt sokáig keservesen. Lelkiismerete fölébredt, és most, mikor utólérte a büntetés, most már kezdte belátni, mennyit és mily nagyokat hibázott.

Mialatt Éva magára hagyatva busongott, Várhalminé is kedvetlen volt. Elszomorítá őt Éva hálátlansága. Már úgy szerette, mint édes gyermekét s most le kell mondani róla.

A mint ezen elgondolkozott, benyitott Lizi, jelentve, hogy idegen ember akar bejönni.

— Ki az? Mit akar? szolt Várhalminé. Nincs most semmi kedvem látogatókat fogadni.

— Mondtam neki, de azt felelte, hogy okvetlenül beszélni kell a nagyságos asszonnyal, még pedig Éva dolgában.

— Éva dolgában? Ugyan ki lehet az? Bocsásd be.

Egy öreges uri ember lépett be, ugyanaz, a kivel már találkoztunk, mikor Hámosné asszonnyal beszélgetett. Az idegen illedelmesen köszönt és így szolt:

— Bocsánat, hogy mint idegen belépek. A nevem Erdei János. Messze földről, idegen országból jövök és oda kell vissza is térnem, csak egy kis rokonomat keresem, hogy magammal vigyem. Ugy hallom, hogy itt találok.

— Évát gondolja?

— Igen, Éva a neve. Testvérem leánya. Erdei Éva.

— Erdei Éva? Akkor nem az. Én csakugyan fogadtam magamhoz egy árva leánykát... meg is bántam... szívesen átadnám önnek. De az én fogadott leányomnak Kormos Éva a neve.

Erdei láthatólag kijött a sodrából.

— Hát már rossz nyomon volnék! De hiszen az lehetetlen! Akkor még a másikat hogy találok meg? Mert két testvér volt, egy leány és egy fiu... annak nyomára jöttem, hogy a leányt egy jó asszony vette magához, de ez meghalt s a gyermek más helyre jutott. Azt is megtudtam, hogy két Éva nevű leány volt ott... az egyik alig tíz éves, szöke gyöngye gyermek, az nem lehet az én unokahugom, mert az már körülbelül

tizenhárom
volt. Enn

—
Évára, a
het az, n
sem hall
Különbe
meg ma

Csö
hivja elő
beszélte,
kivándor
ott nehé
az őser
irt, de n
szánta
de a mi
tudta, h
csapás
nejével

—
én köte
senki se
óta ku
alább a
ime, uj

A
szomor
itt sem
pillant
rég, na
ne...
az emb
ta...

—
halmir
A
asztán

tizenhárom éves és mindig nagyon erős volt. Ennek kell itt lenni.

— Ez a leírás körülbelől ráillik Évára, a ki nálam van... de mégsem lehet az, mert más a neve, azt pedig soha sem hallottam, hogy testvére is lett volna. Különbömben mindjárt behivatom, győződjék meg maga.

Csöngetett és meghagyta Lizinek, hívja elő Évát. Ezalatt erdei röviden elbeszélte, hogy ő sok esztendővel ezelőtt kivándorolt idegen országba Amerikába, ott nehéz munkából él, szánt-vet messze az őserdők közt. Testvéreinek többször irt, de nem kapott választ. Most hát rászánta magát, hogy hazajön látogatóba; de a mint megjött, régi ismerősöktől megtudta, hogy testvére mindenféle szomorú csapások alatt tönkre ment, meg is halt nejével együtt.

— Két gyermekök volt, most hát az én kötelességem ezekről gondoskodni. De senki sem tudja, hová lettek. Már hetek óta kutatom és végre azt hittem, legalább a leánynak nyomára akadtam. És ime, újra rossz nyomon vagyok.

Az ajtó megnyílt és belépett Éva, szomorúan, de dacosan. Nem várt ő már itt semmi jót. A mint az idegent megpillantotta, csodálkozva nézett rá. Valami régi, nagyon régi emlék ébredezett benne... mintha már látta volna valahol ezt az embert. De talán csak az utcán látta... nem ismeri.

— Ime, ez Kormos Éva, szólt Várhalminé.

Az idegen sokáig nézte, fürkészte, aztán tétovázva mondá:

— Nagyon régen volt az, hogy azt a gyermeket láttam... persze... azóta megnőtt, egészen megváltozott... őszintén meg kell vallanom, hogy nem ismerek rá.

Várhalminé nem akarta, hogy Éva holmi találgatóságokba bocsátkozzék, hogy mi történik most itt; azért tehát így szólt hozzá:

— Ez az ur egy kis rokonát keresi az hitte, te vagy az. Magam is szerettem volna és jó lett volna neked is, ha már rossz viseletteddel eljártad a jogot, hogy házamban maradhass. De ez az ur Erdei Évát keresi.

— Erdei Évát! Hiszen az én vagyok! kiálta Éva.

— Hogyan? kérdé Erdei János gyanakodva. Hát nem Kormos Éva a neved?

Várhalminé is gyanakodva nézett Évára és ugyanazt gondolta, amit Erdei: hogy Éva most gonosz fufangon töri a fejét, úgy okoskodik, hogy ime, ez az idegen egy kis rokonát keresi, a kit nem ismer, hát jó lesz azt mondani, hogy ő az, akkor aztán mindjárt jó dolga lesz. Várhalminé tehát szigorú hangon mondá:

— Miféle vakmerő beszéd már ez? Most egyszerre más nevet akarsz fölvenni és azt hiszed, hogy az ilyen család sikerül?

— Nem család... az én igazi nevem... én Erdei Éva vagyok.

— Elég! szólt Várhalminé. Nekem mondod ezt, a ki elhoztalak Márta néni házából?

Éva egy pillanatra teljesen meg volt akadva. Belátta, hogy még egy nagy bü-

nét kell megvallania, el kell mondania, mikép jutott ide, hogy ő nem az, a kit Márta néni Várhalminének ajánlott. Térdre omlott Várhalminé előtt, és könyörögve mondá:

— Oh bocsásson meg... hiszen ne-

kem... most igazat mondok... én Erdei Éva vagyok... nem Kormos Évike, a ki helyett idejöttem.

— A ki helyett ide jöttél? Hát ez már megint micsoda? Ki hinne már neked valamit, te boldogtalan rossz gyermek!

...TÉRDRE OMLOTT.

— Oh, tudom, hogy már nem hisznek... de most őszintén megvallom bűnömet... hiszen akkor nem is hittem, hogy rosszat teszek... a kis Évike még hálás is volt érte.

Erdeti tétovázva, megütközve nézett és így szólt:

— Ezt a dolgot én egy csöppet sem értem. Mi történt hát?

— Én magam sem értem, szólt Vár-

halminé.
mit akar

—
ten voltu
én meg
három é
tudtuk,
deni a k
pedig v
Évike na
latára, n
nem aka
mondtan
gen ass
Márta n
megyek
asztán ig
mos Éva

szólt Er

K
N
D

Ha
egy jeles

halminé. De hát csak hallgassuk meg, mit akar mondani. Beszélj!

— Hát... hát az úgy volt... Ketten voltunk Márta néninél Éva nevűek... én meg a kis Évike, a ki nálamnál vagy három évvel fiatalabb. Egy napon megtudtuk, hogy Márta néni el akarja küldeni a kis Kormos Évikét a házból, még pedig valami gazdag uri asszonyhoz. Évike nagyon boldogtalan volt ennek halatára, mert nagyon szerette Márta nénit, nem akart tőle megválni. Akkor én azt mondtam, hogy cseréljünk nevet, az idegen asszonyság egyikünket sem ismer, Márta néni halálosan beteg, majd én megyek el a gazdag uri asszonnyal. És aztán így is történt, azért voltam itt Kormos Éva néven.

— Hm! Ez nagyon furcsa história, szólt Erdei hitetlenül.

(Vége következik.)

BETÜREJTVÉNY.

Y D I
A <
K S
N O
D S
F R A U

Ha a csillagos betüből kiindulva keresgélsz, egy jeles magyar költő nevére fogsz akadni.

MEGKERÜLT!

(Képpel a czimlapon)

HOI, a cziczám? Hova lett?
Egy hete nem látom;
Kerestem bár mindenütt,
Hejh, de nem találok!

A padláson, pinczében,
Élés-kamarában
Hivogattam nyójasan —
Mind hiába vártam.

Boldogtalan czirmosa!...
...Eltelek iszonnyal!...
Bodri, a gonosz kuvasz,
Lemarta bizonyjal!

Egymással ők sohasem
Éltek békességben —
Bárhogy biztatám: sosem
Fogadtak szót nékem.

Hátha!... s ez nyugtalanít —
Meg se halt egészen!
Sebeiben dermedez
Titkos rejtekében?...

Állok ablakom előtt —
A hó esik, lebben,
Hol ritkásan, hol sűrű
Páha pehelyekben.

Böven hull, nem látok a
Fehér éjszakától...
Közelemben egyszerre
Valami miákol.

Gyorsan nyitok ablakot,
Huh, be kavarg a hó —
Hát ott guggol a cziczám,
Ez a kis csavargó!

Csak megfogyott, s nem fagyott...
Gyorsan az ölembé!
Hadd vigyelek Czirmosom
Gyorsan a melegbe!

A PAPAGÁJRÓL.

Kedves Forgó bácsi!

EHETSÉGES volna-e, hogy ezt az én kis dolgozatomat közölné a mi kedves »Kis Lap«unkban? Nagy örömemre szolgálna és talán érdekelné kis olvasótársaimat is.

Ki ne ismerné olvasótársaim közül a papoló papagájt? Tulajdonképen Kelet-Afrikából származik és nálunk csak szelidítve ismeretes. Gyakran megnevettet bennünket, mikor halljuk, hogy papolja el a betanult, mulattató szavakat vagy mondatokat. A kuszók rendjéből való, többnyire ragyogó tarka tollu madár. Igen sok fajban van elterjedve és tollazata a legnagyobb színpompában váltakozik. Csőre hajlott és nagyon erős, szeme körülete csupasz. Gyümölessel táplálkozik. A kuszásnál csőrét is használja. A valódi kajdácsok közül a következők nevezetesebbek:

A vörös vagy zöld, nemes kajdács; a hosszú szárnyu kajdács, a rövid szárnyu kajdács, melynek homloka sárga, szárnya a hajlásnál piros; a szürkeszinü, vörösfarku Joko s végre a törpe kajdács, mely Braziliában van otthon és csak 15 centiméter nagyságu.

Hogy mily gyakran megnevettet bennünket a papagáj, azt mindnyájan tudjuk. Gyakran tanítás nélkül is megtanul egyes szavakat és erről közlöm kedves olvasótársaimnak a következő mulatságos esetet, mely valósággal megtörtént.

Bokrosék a szomszédban laktak, de mert a városban üzletük volt, csakis ünnepnapokon voltak otthon, máskor pedig csak este jöttek haza. Leányaik, Ju-

lis és Anna, barátnőim voltak és majd ők látogattak meg, majd én mentem át hozzájuk.

Papagájuk, *Jancsi*, mindenkit nagyon barátságosan fogadott, mert minden belépőt »Isten hozott!«-tal üdvözölt. Ha kérdeztük tőle: »Jancsi, hány az óra?« — akkor gyorsan, ahogy csak tudta, felelé rikácsoló hangon: »Nyolcz óra.« Mert a kópé rendesen nyolcz órakor kapta eledeletét.

Egy napon Anna meghívott, hogy látogatnám meg. Délután csakugyan átmentem és csak akkor tudtam meg, hogy nevenapját ünnepli, midőn belépve, Jancsi a szokásos üdvözlés után ezt kiáltja:

— Eljen Anna!

Miután együtt voltunk mindnyájan, vigan folyt a csevegés, később társasjátékokat rendezgettünk, végre az oszonnához ültünk. Anna és Julis természetesen szorgalmasan rendezték az asztalt és nagy volt az örömünk, midőn Anna az éléskamrából egy tányér mézet hozott be. Már osztogatni akart, midőn a ház előtt kocsirobogás hallatszik mely rögtön elcsöndesült. Mindnyájan kíváncsian az ablakhoz siettünk, hogy tudjuk, ki érkezett. Anna, midőn látta, hogy a mamája száll ki a hintóból, zavarba jött, fölkapta a mézes tányért és ijedten kiált:

— Az ágy alá! Az ágy alá!

Csak ekkor tudtuk meg, hogy nem volt neki megengedve mézet is adni oszonnára. Képzzelhetni zavarunkat, mikor a néni belépett és az a gonosz Jancsi papagáj elkezdte teljes erejéből rikácsolni:

— Az ágy alá! Az ágy alá!

Anna azonnal sirva vallotta meg hibáját, mert anyja a papagáj figyelmeztetésére megtalálta az ágy alá dugott tányért. A néni megbocsátott Annának, Jancsi pedig jutalmul sok csemegét kapott.

Közli LINDENBAUM ILONA.

AZ ÁRVA.

Irta K. Balogh Atala.

(Vége.)

Ugy tett Béla is, csak egy czukrot tartott meg a maga számára.

— Kapott Ferkó is, kedve-
seim, mondja atyjuk, ti is egyetek.

— Igy több lesz néki, ugy-e, Jolán-
kám?

— Bizony, törülgette könnyes sze-
meiskéit a kis Göndör. Hogy ne sirna a
szegényke, néki mamája sincs. — Ugy-e
te leszel mamája neki is, mamácskám?

— Apánk meg apja — mondja
Béla.

— Igen, ha jó lesz, Ferkó a mi
fogadott fiunk lesz, nektek játszó társa-
tok s tanulni is együtt fogtok, feleltek a
szülék.

Szegény Ferkó, még egyre törül-
gette szemeit a Ferencznye által nyujtott
zsebkendőbe.

— No, ne sirj kis fiam, egyél! bizta-
tá az árvát.

— Egyél, no egyél! nógatta a test-
vérpár, s egyik czukrot, a másik mézes-
kalácsot nyujtva neki, majd erővel a szá-
jába tömték.

— Hagyjátok, majd eszik ő magá-
tól is.

Erre lassan a kis Ferkó is neki báto-
rodott, nagy fekete szemeit körüljártatva,
hogy ő már igazán nem koldus fiu-e, vagy
csak álmodik.

A folytonos biztatgatásnak engedve,
eszegetett; most már ő kínálta a többit,
látva, hogy azok csak nézik őtet.

— No Jolánka, itt van, egyék maga
is, Béla is, nógatta őket Ferkó az evésre.

— Csak magad edd meg, válaszol-
ták, mi már sokszor ettünk, adtak már
sokszor jó szüleink, de néked nem voltak
szüleid, — nem is kaptál ugy-é?

— Bizony nem, — sóhajtott Ferkó.

— Hát karácsonyfát? Azt te is kap-
tál, ugy-é? — kérde Göndri.

— Hisz Karácsonykor levele sincs a
fának, akkor hideg van ám, — felel
Ferkó a gyermekek kérdéseire s mohón
ette az előtte lerakott édességeket.

— Hát te azt nem tudod? Épen
hidegben jön a Jézuska. Talán arra nem
is járt, a hol te voltál?

— Én a Jézuskát csak a templom-
ban láttam, meg a kereszten. Édes anyám
ott sirt mindig, imádkozott, le is térdel-
tünk, meg a kezem is összetettem!

Most kívülről nagy lármával rontot-
tak be a Szöghalmi gyerekek.

— Itt vannak a haramiák, mondja a
mellékszobában levő Ferenczy ur nejeinek.

— Mindjárt vége a békességnek, ha
ezek közéjük jönnek.

S ugy is volt.

Villámgyorsan ugrott fel Ferkó ülté-
ből, ott hagyva czukrát is, futott egyene-
sen a konyhába.

A két testvérke a vendégek fogadása
közben észre sem vette, hogy Ferkó oly
hirtelen kiszökött.

— Ugy-e, nektek nincs Ferkótok? —
monda Jolán a kis Sárinak.

— Hát ki az? — kérdik egyszerre
a vendégek.

Ki? — a mi fiunk! felel Göndri —
a kis Ferkó.

Most vette észre, hogy a Ferkó el-
illant.

— Ej, hát hová is lett? — mondja Béla, most volt itt.

— Egy kis fiut láttam szaladni, mikor jöttünk, — mondja Gyula.

— Hát ki fia ő, te Béla? — kérdék a vendégek.

Aztán mind kifutottak a fiuk, hogy felkeresik a Ferkót, hadd lássák.

Azalatt szegény Ferkó elbujt a konyhába.

De a garázda fiuk felkutatták s a szegény Ferkó reszketve bujt ki rejtékhelyéből, futva a cselédszobába, hol a szakácsné oldala mellé menekült sirva; mert hogy ezek azok a rossz fiuk, akik őt veszőkkel kergették ki az udvarjuktól, meg a kutya is majd megharapta! — beszélte ijedt siró hangon Ferkó.

— Ne félj semmit Ferkó, nem engedem én, hogy bántsanak! — biztatja védője, kihez menekült.

— Én sem engednék bántani, Ferkó, — ne félj! biztatja Béla.

Elbeszélte röviden, hogy jutott Ferkó hozzájuk.

— Jajaj! — hát ez az a híres legény? mond a két vendég.

— No bizony, egy koldus fiu! Egy daróc darab csüngött a vállán, szalmakalap a fején, az is egy rongy volt, — valahol a szemétdombon találhatta. — Hahaha! Bizony van kivel

dicsekednetek. Mi, — ugy-e, Gyula — az udvarba se eresztettük, nektek meg játszótársatok?

TÉL.

Sutas hull a hó a fára
Fázik, dűdög a madárka,
Szárnyát összébb húzogalja,
A tollait borzolygatja.
Hervadt lombon magot keres,
Kövéll de haszatlan repes:
A magot elhordta a szél,
S pörgve száll el a falevel.
Ellúsáta a szegényke,
Ha nem volna egy reménye:
Hát! Istenek, van jó gyermek,
S abból bőven hűdögélnek.

— Hahahahaha! nevetett a két szivtelen fiu.

Bélát mélyen sértette, hogy az ő pártfogoltjukat így merik kikaczagni.

— Bizony, ti rossz szívű fiuk vagytok; nem sajnáljátok a szegényeket?

— Azt mondja az én mamán, hogy

— Hát bizony lehet, — azt mondják az én szüleim, hogy sok ur is koldus lett már.

E fölötti vita közt bejutottak a szobába, ott a két lányka szépen játszott.

Szobát csináltak, főző edénykéiket kirakták, az volt konyha s egy felé már terítették a bábuk számára, — de csak addig lehetek békével, míg a fiuk be nem jöttek, akik most felforgaták mindenüket, úgy, hogy a mellékszobából bejött mamának kellett köztök bíraskodni.

— No, már az igaz, hogy ti rossz fiuk vagytok. E csöndesen, szépen játszó lánykákat így megrikatni! Bizony nem bánám, ha sohasem jönnétek közibök, mert ti igen-igen rossz fiuk vagytok.

— Gyere Gyula, el is megyünk! — mond az idősb, indulatosan.

Szedelőzködtek s kimenet közben mondá Vilmos:

— Te meg, Béla, mulass csak az új játszótársaddal; hozzád való, egy koldusgyerek! Oly szeméttel szóba sem erednénk, haha! Jó mulatást, hahaha! hangzott kacagásuk még a kapun kívül is.

Béla mindezekre, mit sem hajtva, előhivta Ferkót, mert már nincsenek itt a rossz fiuk. A szegény Ferkó elbeszélte, hogy mit tettek vele, s miért bujt el tőlük.

még ő is lehet gazdag ur, — mond neheztelőleg Béla.

— Haha! A mikor én koldus, akkor lesz ő ur.

Lassanként közeledett az az idő is, mikor a nevelő megérkezett a Ferenczyházhoz. Örült a két fiu s nem különben Jolánka is.

De nem is hiába örültek, mert a jó Ratinszki bácsi (úgy hívták a nevelőt) igen jól tudott bánni kis tanulóival. Nemsokára annyira megszerették, hogy szabad idejüket is a jó Ratinszki bácsival töltötték legörömelebb, ki még akkor is játszva oktatta jó, szófogadó, szorgalmas növendékeit, ami a nevelőjüknek is örömet okozott, ki viszont szórakozást igyekezett a gyermekeknek szerezni.

Iskola utáni szabad idejüket vagy Ratinszki bácsi szép elbeszélései töltötték be, vagy sétákat tettek, hol a száz- meg százféle füvek neveit, tulajdonságait, úgy embernek mint állatnak való hasznosságát tanulták meg; vagy bogárkákat fogtak gyűjteményükbe, vagy pedig a lepkéket hajszolták, csak ne kellett volna oly kegyetlenül a türe szűrni, a mely gondolatlaltal a jószívű gyermekek sehogy sem tudtak megbarátkozni. S míg Ratinszki valami módot ki nem gondolt, — hogy csak már kimult állapotban spékkeljék föl a szegényeket, a gyermekek lemondtak a bogarászatról.

Ratinszki hálát adott Istennek, hogy ily derék, nemes szívű család körébe juthatott. A sors csapásai súlyosan meglátogatták őt. A még alig negyven éves férfin az elkeseredettség és ősz haja elárulta szenvedéseit.

A kis Ferkó boldog volt — s úgy otthon, mintha mindig ott lakott volna. De nem is vétett néki az egész házban senki; jó, szófogadó és tanulásban szor-

galmas volt, Ferenczyéknek is örömet okozott.

Ratinszkit sokszor, ha e fiura tekintett, titkos fájdalom fogta el és sóhajtott. Nem panaszkodott soha, — de keserű multja juthatott eszébe.

Igy mult az idő Berkesfaluban Ferenczyéknél.

Hát ugyan Szöghalmiék mit csinálhatnak?

Nézzük meg.

Vilmos és Gyula saját vigyázatlanságuk miatt megkapták a nagyhimlőt s majd behaltak. Oh, de jót tett volna Isten Vilmostal ha meghalni engedte volna, mert a himlő szemeire adva magát, — megvakult! Gyula arczán is megmaradtak a himlő nyomai.

Hát Sárika? Azt egy nagynénjök vette magához s nevelteti is, mert bizony az apai háznál már nincs mód neveltetni a gyermekeket, hiszen adósság fejében mindenüket eladták, kivéve a házat, melyet még egy kis ideig fenntarthatott Szöghalmi úr, hogy ott lakhassanak. Mi lesz azokból a fiúkból, az Isten tudja!

— Látjátok, gyermekeim, mondák Ferenczyék, — nem utóléri-e itt Isten büntető keze a roszakat, akik soha senkivel jót nem tettek? Őket sem sajnálja most bájjaikban senki. A koldúsokat botokkal üzték ki, állatok kinzásában lelték gyönyörüket, ezt csakis romlott, rosz szívű ember teheti. A ki önmagát bele képzei a szerencsétlen helyzetébe, elképzei felebarátja szenvedését, azt segíti, nem kegyetlenkedik. A jó önmagában leli jutalmát, a rosz önmagában büntetését.

— Igen, gyermekeim, mondá Ratinszki. Soha senki sem határozhatja meg biztosan sorsát, Istenünk mindnyájunkkal rendelkezik! Egyet próbára tesz, van-e ereje megküzdeni a csapásokkal, a mig sorsa megváltozik, mert e földön minden változó, semmi sem állapodik meg egy helyzetben, boru után derü, s ha itt nem: a jobb, a boldogabb örök hazában!

Ferkónak ily alkalmakkor többször könnyel teltek meg szemei, visszagondolt a multra, vissza anyjára; ami mint egy keserü álomkép vonult el lelki szemei előtt.

De aztán megvigasztalódott s nem sokára már játszadozva leljük Ferkót is a két testvérrel.

Év mult év után, a gyermekek, mint a tanulással, úgy haladtak éveikben is előbbre és előbbre...

A kis Bélából nagy Béla lett, a kis Ferkóból is nagy Feri és Jolánkából szép leányka, kit a falubeliek védangyaluknak hívtak, ki örömét lelte abban, ha felebarátai könyeit letörülhette, ha könnyíthetett a mások baján.

Hiszen az a szerencsés, a ki segíthet, nem az, a kit segítenek.

Béla most már Budapesten fogja jogi tanulmányait folytatni, Feri pedig a papi pályát választotta, még elébb hagyandó el a Ferenczy-házát, mint Béla.

A hol oly boldog éveket töltött, a hol szüle, testvér, minden kárpótolva, a hol minden keserü mult feledve volt, azon háztól válnia bizony fájdalmas!

Hát még a jó Ratinszky, aki mindig oly részvevőleg bánt vele, kit úgy érdekelt sorsa, ki oly őszinte atyai tanácsok-

kal látta el! Mikor elválni készültek, Ferkó beszélt kis gyermekkoráról. A midőn kiragadták őt anyja karjaiból, midőn fájdalmas siránkozása, jajveszékelése anyja után s az anyának gyermeke után elhangzott meghallgatlanul.

Midőn idegenek megsajnálták, lett libapásztor. Egyszer a tilosba jutottak, egy ember agyonütött két libát, őt magát is megverték és elkergették, még a kis keresztet is, mit fekete zsinóron szegény anyja akasztott nyakába, mert neki is olyan volt, — azt is levették a rossz emberek, attól is megfosztották! És ő ment, ment világba... erdőn, hegyen, falukon, ment, — koldult!

Egy helyütt kiűzték, máshelyütt vetettek elébe alamizsnát! Elment a templom előtt, mely nyitva volt, betért imádkozni, a hogy tudott, miközben a hideg, az éhség elszenderítette, — elaludt; mire felébredt, ki nem tudott menni, be volt zárva a templomba. Mely idő van: reggel vagy est, nem tudta, csak azt, hogy igen éhes volt. Letérdelt, imádkozott. S ott újra elaludt, az éhség, a hideg kimerítették, mély álomba merült, álmódott.

Egyszerre zörögnek, a templomajtó megnyílik, mire ő onnan újra kijutott, koldult és ismét koldult, dideregve éhezett.

Ily küzdelmek közt már kis korában érte el végtére az áldásos Ferenczy-házát.

Ratinszki, a fájdalom keserü könyzeit hulatta, mig végig hallgatta Ferkó élettörténetét. Aztán megölelte Ferit és zokogásban tört ki.

— Fiam, itt atyád, megleltelek!
Kivonva kebléből egy ezüst kis keresztet, így szólt:

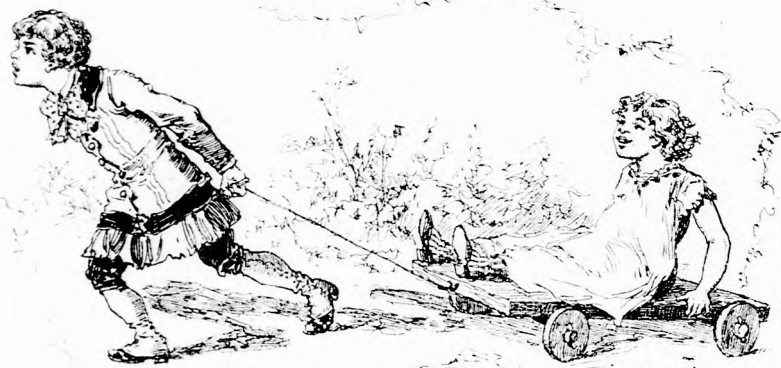
— Ugy-é, ilyen volt néked is, szegény jó anyádnak is? Válásunk borzasztó napján vettem mindhármunknak!

— Óh anyám, szegény jó anyám!
És átölelkezve zokogott az apa és fiu.

Tehát Ratinszki volt Feri igazi atyja, egy szerencsétlen lengyel család ivadéka. Az apa tudtán kívül tulajdon fia nevelője lett.

Mindezt a mennybeli Atya intézte, s hozta össze.

— Óh, csak a te jó anyád élne, csak azt tudnám, hogy föllelem! De nem élhette ő át soká e nagy csapást! — Fér-

NYÁRI KOCSIZÁS TÉLEN. (Lásd a 381. lapon.)

jét, mindenét veszve, egyetlen gyermekétől megfosztva: lehetetlen! Szive hasadt meg a fájdalomban!

Az öröm viszont fájdalommal változott át, apa és fiu sirt.

E közben a bejött Béla zavarta meg az apa és fiu örömét a felismerés és fájdalmát az anya, illetőleg a neje után.

A többiek is, értesülve ezekről, őszinte szívből osztottak az öröm s fájdalom könnyeiben.

Az évek multak. Ratinszki most már csak mint házi barát maradt a Ferenczy család körében.

Béla és Feri bevégezték tanulmányaikat. Béla hivatalba jutott, Feri káplán lett.

A szép Jolán a szülei háznál maradt. A Szöghalmi-család elpusztult, elszéledt.

Egy alkalomkor egy vak koldust vezetett egy másik a lelkész lak udvarába s

kéregtet

— adot

tett a s

Vilmos

G

lyog, m

Ig

»hog

volt ko

H

P

vezett

ták me

T

noklat

len vol

Hogy i

A

ott köz

sikoltá

ájulva

T

sók, ki

anyja.

Apa, a

latos r

S

vádolv

tést!

F

hol, já

semmi

kit ug

sem jö

F

mát?

éjjel-n

fagyot

kéregtek. Feri, a volt koldusfiu, ráismert — adott néki alamizsnát, amit megemlegett a szerencsétlen koldus, ki Szöghalmi Vilmos volt.

Gyula? Az Isten tudja, merre kóvályog, mi lett belőle.

Igaza volt Szöghalmi Vilmosnak; »hogy mikor ő koldus, akkor lesz Feri, a volt koldusfiu, ur.«

Hja! a sors kereke forog.

* * *

Papot választanak, a szerencse kedezett Ratinszki Ferencznek, őt választották meg egyhangulag.

Telve volt a templom, Feri első szónoklatán az összes Ferenczy-család is jelen volt, úgy Feri édes atyja Ratinszki is. Hogy is hiányzott volna ez örömnapon?

Alig lépett az új pap oltár elé, egy ott közel ülő, halvány arczu nő hangos sikoltása futotta be a templomot, s a nő ájulva rogyott össze.

Talán el is találjátok, kedves olvasók, ki volt ez. Ratinszkiné, Feri édes anyja. Most már ki írja le az örömet? — Apa, anya, fiu meglelték egymást, csodálatos módon, Isten segélyével!

Szegény Ratinszkiné, kenyérlopással vádolva, ártatlanul kiülte a börtön-büntést!

Kiszabadult, kereste kis fiát mindenhol, járt faluról-falura, tudakolózott, sehol semmitsem hallott. Kis fiának nyomára, kit úgy kiragadtak karjaiból, sehol soha sem jöhetett!

Ki írja le a szegény anya fájdalmát? A legkinzóbb gondolatok gyötörték éjjel-nappal. Hát ha éhen halt meg, megfagyott, és nincs többé!

Ily gyötrelmekkel, kínos gondolatokkal emészte magát, egy uri háznál talált menedéket. Beteg lett és már-már remélte, hogy a halál nincs messze s nem sokára megszabadítja e kínos élettől; de nem, még élnie kellett, felvászorgott a Ratinszki név hallatára. Ez erőt kölcsönzött neki, így jutott a templomba s meg kellett mindhármuknak lelniök egymást!

Sok-sok viszontagság után, hagyjuk őket most a viszontlátás édes örömei közt!

NYÁRI KOCSIZÁS TÉLEN.

(Képpel a 380. lapon.)

EGY enyhe nap, amilyen
Több is volt a héten,
Pista Klári húgához
Beszéle eképen:

»Faragtam egy kis kocsit.
Kapaszkodj rá gyorsan!
Mehurczollak udvaron,
S a kerti bokrokban.

»Ne félj Klári, jó erős
Szerkezetű ám az!
Róla le sem borulhatsz,
S ha is — tova mászhatsz!

»Nagyon közel éred a
Földet, Klári húgom!
No, egy-kettő! Ül reá!
Te hajtod, én húzom!«

Hát ő húzta, s Klárika
Vigan kocsikázott —
Csakhogy bizony egy kicsit
Nagyon is megfázott.

Télen nyári kocsizás?...
Bátor ki nem dőle,
Mégis nagy láz fogta el —
Biz ez lett belőle.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXIX. köt. 22-ik számában közölt találós képrejtvény megfejtése:

I	1 2	4 5 6	
II	1 2 4 5 6		3
III		1	4 5 6 3
IV	1 4 5 6		2 3
V			4 5 6 2 3
VI	4 5 6	1	2 3

Először a 3. számú hajó megy az öbölbe. (I. sor.) 4, 5 és 6 pedig elhaladnak mellette és hátra szorítva 1- és 2-öt, megállnak, úgy hogy 3 kimehet és a másik oldalon kellő távolságban áll meg. (II. sor.) Ekkor 4, 5 és 6 visszatérnek előbbi helyökre és 2. evez be az öbölbe (III. sor.) s mire 4, 5 és 6 megint elhaladnak mellette és 1-et hátra szorítva úgy állanak meg, hogy 2 kimehet 3 mellé (IV. sor.) Most 4, 5 és 6 még egyszer visszaevéznek előbbi helyökre és 1 megy be az öbölbe (V. sor) mire 4, 5 és 6 előtt nincs többé akadály, mehetnek előre, 1, 2 és 3 hasonlóképp a másik irányban (VI. sor).

Helyesen fejtették meg: Muskó Adrienne, Karásevics Jozefin (részben), Simon Sarolta, Dózsa Aranka és Ödön (részben), Kukányi Feri, Hirschl Matild, Oravecz Juliska és Ida, Szentmarjai Gizi, Jónás Aladár és Béla, Bakcsi Erzsike, Vellhsits Janka és Győző.

A »Kis Lap« XXIX. köt. 20-ik számában közölt képrejtvény megfejtését utólag még beküldték: Szily Ferencz, Engelthaler Laczi.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Vajda György. Az »Athenaeum« nagy képe naptárában megtalálod azt, amit látni és tudni akarsz. — **Muskó Adrienne.** Helyes a válaszod: a Minosz király parancsa folytán a szörnyeteg Minotaurusz áldozatául szánt Thezeusz Ariadne egy fonál segítségével mentette ki az utvesztő (labirinth) halálos veszedelméből. Kis rajz-vázlatod ügyes kézre vall. — **Stern testvérek.** A rejtvények rajza és szerkezete egyaránt jó; de nem jól választottatok. Tanulságos vagy nemes tárgyat, jeles emberek nevét vegyétek e

czélra, vagy akár valami tréfás jelentésűt. De pusztá szók (»készakarva«) vagy ilyen, hogy: »szilvapálinka« stb. nem igen alkalmasok. — **Mocsi Judit.** Egészben küldjed be. — **Deutsch Frida.** A megelőző üzenet neked is szól. — **Földvály Miksa.** Honfidalod első strófája igen jól perdül, de a második már sántikál s egészben nagyon is rövid lélegzetű. Idővel várhatunk tőled jót. — **Engelthaler Laczi.** Hátha más az az E. L.? Vagy bűnösnek érzed magad? Azzal a megrovással érett megfontolás után illetem a *hanyag* írás beküldőjét. Mostani toldott-foldott lev. lapod sem sokkal különb a multkorinál — ha ugyan téged illetett a megintés. — **Czukor Mór.** Amit küldesz, nem rejtvény, hanem egy latin mondatnak tréfás fordítása, voltaképp fordítása. Inkább élezlapba való. — **Balogh Katicza, Löffler Ilona.** A jótékonyági rovatban kedves és nemes érzésről tanuskodó leveleitekre megtaláljátok az érdemelt választ. Rám bizod-e Ilona, hogy a magam belátása szerint osszam el a gyűjtésedet? — mivel én tudom legjobban, hol van az égető szükség. — **Bakcsi Erzs.** Lám gyermekem, milyen jó orvosság az a »Büntetés«-rovat! Egyszerre takarosra változtatta az írásodat. Sokan vannak, akiket ezzel az egyszerű, de erélyes módszerrel gyógygyitottam. Most nagyon meg vagyok veled elégedve. — **Wagner Valéria.** Versikédre némi simitás ráfér még; de gyakorlatul s kedvtelésül beválik. — **Gosztonyi Klára.** Azt már sokszor jelentettem ki a »Kis Lap« előző évfolyamaiban, hogy az arczképem közlését tiltja a szerénység. — **V. Gy-né.** Kiválóképen kedves és tanulságos cikkedre az. Mély köszönetemet. — **Auer Margit.** Másodosztályu kis lánytól elég jó írás. Csak ne lankadj az igyekezetedben. — **L. A-né.** Nem vettem leletét s így nem is válaszolhattam rá. — **Poldini testvérek.** Ti is helyesen irtátok meg a »labirinth« jelentését. — **Jelenik Adél.** Én arról nem tehetek, ha te azt gondoltad, hogy a »K. L.« kétszer jelen meg hetenként. Hát azt a némit, akiről levelkédben szólsz, te honnan ismered? — **Gyurkovics Mihály.** Ha a válaszra is válaszolnék, vége-hossza nem volna ennek a rovatnak. — **Csomafáy Klára és Margit.** Hogy a »Kis Lap«-ból vett »A méregpohár« című szindarabocskát előadtátok, nekem kétszeresen jól esik. Elsőben: hogy ama hazafias czélnak, az »Erdélyi művelődési egyesületnek« jutott lapom révén egy szép öszszegecske; aztán meg, hogy, amint olvasom: művészi sikere is volt az előadásnak. — **M. S.** Kis fiúcskától, aki még irni is alig tud, jó. De közlésre nem alkalmas. — **Péchy Janka.** A »K. L.« jövő számában meg fogod lelmi, amire kérsz. Addig is fordulj az »Eggenberger«, »Légrédy testvérek«, a »Franklin«, »Singer és Wolfner« s a »Lampel Róbert« nevű fővárosi könyv-

kiadó cég
meg bérn
ből kedve
tel is meg
ges. A p
Doroghy
olcsó beko
Károly ak
git. Leve
néni rajza
netére. —
melyet itt
okból nem

Im
ujabban
szót, hog
145 frt
nek«, an
tekből m
igy össz
felebará
van szül
gel alap
mint vo
ágyacska
házban.

Sol
zásra. T
szükölk
som föl
akinek
vagy csa
is, akik
hívás n
jótékony
szenved
saitok f
állandó
gon s le
„Is
kózonon
Az
kező:
Ör
forintot,

kiadó czégekhez és ők a legszívesebben küldik meg bérmentve a kiadványaik sorozatát, melyből kedvedre választhatsz s kívánatodra utánvét-tel is megküldik. E czégek neve teljesen elégséges. A postán, tudják már, hol keressék. — **Doroghly Elemér.** A »Kis Lap«-hoz szép és olcsó bekötési táblákat megrendelhetsz *Hírháger Károly* akadémiai könyvkötőnél. — **Bauer Margit.** Leveled már is haladásra mutat. V. Gy. néni rajza valóban a érdemes mindnyájunk köszönetére. — *Több rendbeli rejtvényt, elbeszélést stb., melyet itt egyenkint elő nem sorolok, egy s más okból nem közölhetek.*

Jótekonyság.

Kedveseim,

Ime, az alább közlött levél és nyugta újabban megerősítik a jó magyar példaszót, hogy: »sok kicsi sokra megy«. Ismét 145 frtot adhattam át a »Pesti bölcsödének«, amely czélra a ti áldott apró kezeitekből már régebben vettem 280 frtot, s így összesen 425 forinttal járultatok e felebaráti műhöz. Még csak 275 forintra van szükség, hogy a 700 forintnyi összeggel alapítói legyetek egy *kis bölcsőnek*, mint voltatok 1000 forinttal alapítói egy *ágyascskának* a »Szegény gyermekkörházban.«

Soha nem szolítottalak föl az adakozásra. Tudjátok mindnyájan, hogy sok a szükölködő és beteg; s így külön biztatásom fölösleges lett volna. Közületek az, akinek jutott a fölöslegetből, a bőségből vagy csak a jó módból — de még olyanok is, akik szerény sorsban éltek: minden hívás nélkül jöttetek, hogy a »Kis Lap« jótekonysági oltárára letegyétek, amit szenvedő, árva vagy szegény gyermek társaitok fölsegélésére szántatok. S ezért, ami állandó kívánságom, most erősebb hangon s lelkesebben ismétlem:

„Isten áldása legyen a kegyes adakozókon!“

Az egylet elnökének levele a következő:

Örömmel vettük azon *egyszáznegyvenöt forintot*, melyet Nagyságod »Forgó bácsi Kis

Lapja« olvasóinak gyűjtéséből bölcsödénknél tett alapítványának gyarapítására 2-ik részletül beküldeni kegyeskedett, s midőn erről szóló pénztári nyugtatványunkat. alatt csatoljuk s intézkedünk, hogy becses küldeménye évkönyvünkben nyilvánosan elszámoltassék, felhasználjuk az alkalmat, miszerint Nagyságodnak buzgó fáradozásáért s egyletünk iránt folyton tanúsított jótéményeért mélyen érzett hálánkat nyilvánítsuk oly tiszteletteljes kéréssel, miszerint köszönetünket »Kis Lapjában« a jötevő gyűjtőknek is tudomására hozni méltóztassék.

Fogadjja Nagyságod kiváló tiszteletünk s nagyra becsülésünk szívélyes kifejezését.

Budapesten, 1885. november 18.

Gf. Károlyi Sándorné

mint egyleti elnök.

*

Nyugtatvány

Egyszáznegyvenöt frt — korról o. é., mely összeget „Forgó bácsi Kis Lapja“ olvasóitól gyűjtött, alapítványképen az Ő Felseége Erzsébet királynénk legmagasabb védelme alatt álló — „Pesti első bölcsőde egylet“ pénztárába készpénzben hiánytalanul lefizetett.

Bpsten, 1885. november 20.

azaz 145 frt — kr. o. é.

Adler Bancalari Hedwig

a bölcsőde pénztárnoka.

*

Méltó megelégedéssel olvashatjátok e két okiratot, melyeknek hálás szózata első sorban is titeket illet.

Budapest, 1885. decz. 9.

Hivetek

FORGÓ BÁCSI.

*

A *bölcsöde* javára: Máday Andor 50 kr., Löffler Ilona gyűjtése 7 frt. — A már eddig kimutatott 422 frt 80 krral együtt összesen 430 frt 60 kr.

*

Halmi Ferencz árvái javára: Engelthaler Laczi és Ottó 50 kr.

Tihanyi Miklós árvái javára: Engelthaler Laczi és Ottó 50 kr.

Ezen adakozás ki van mutatva a »Nemzet« czimű napilapban.

Az *Ég áldása* legyen a kegyes adakozókon!
Forgó bácsi.

A „Kis Lap“ jelen számához van mellékelve az „Eggenberger-féle könyvkiadói cég“ képes és tanulságos „IFJUSÁGI IRATAI“-nak jegyzéke. A benne felsorolt könyvek karácsonyi és névnapi ajándékokra fölülte ajánlatok és utánvétel is megrendelhetők.

A „Kis Lap“ előfizetőihez!

Az esztendővel, mely most vége felé perog, eljutunk a végére a „Kis Lap“ huszonkilencedik kötetének is. Nemesak szokásból fogok ilyenkor mindig tollat, hogy néhány sort intézzek kis olvasóimhoz. Jól esik minden kötet végén visszapillantanom az elmúlt fél esztendőre, mely alatt komoly szóban és vidám tréfában minden héten együtt voltam, szellemileg, annyi kis hivemmel. És hiszem, nincs a „Kis Lap“-nak olyan olvasója, ki hasonló kép ne volna, ki ha most összegyűjtve, újra átlapozza Forgó bácsi heti küldeményét, ne találna örömet abban, amit félelv alatt olvasott, tanult, mulatott.

A visszapillantás azonban nem állít meg, tovább haladunk s az új-évvél kezdődik a „Kis Lap“ immár **harminezadik** kötete. Nagy szám ez, másfél évtized van mögötte. Azok, kik mint vidám gyermekek mulattak, okultak a „Kis Lap“ első kötetéből, ma már meglelt emberek. Megizmosult, mely gyökereket vert a „Kis Lap“ is és ma már nem szorul arra, hogy ajánlgassam. Tudom, elég annyit mondanom, hogy a „Kis Lap“, ha régi lap is, de nem öreg; csak oly friss erővel fog tovább haladni pályáján, mint eddig és az marad, ami volt: a magyar gyermekvilág hű barátja, oktatója és szórakoztatója. Gondoskodtam, hogy kis olvasóim mindazt, amit eddig annyira megkedveltek, jövőre is megtalálják benne. Lesz az új kötetben hosszabb **elbeszélés**, mely érdekesség dolgában versenyezni fog az eddigiakkal, lesznek kisebb **elbeszélések**, ezek mellett **mesék**, időnként előadásra alkalmas **szindarabok**, aztán tanulságos **cikkek**, minden számban művészi **rajzok**, rejtvények, feladványok. Forgó bácsi postájában pedig bizalmas levelezés mindenkivel, aki Forgó bácsihoz fordul.

Mint eddig mindig, most is, hiszem, új tagokkal bőven szaporodva lesz ismét együtt hivem serege. Régieket és ujakat egyaránt szívből üdvözlő

Forgó bácsi.

Kérjük a „Kis Lap“ t. előfizetőit, sziveskedjenek előfizetésüket mielőbb beküldeni, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „Kis Lap“ előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt 40 kr.
Félévre	2 „ 80 „
Egész évre	5 „ 60 „

Az előfizetések, melyeknek elküldésénél legcélszerűbb a postai utalványok használata, a „Kis Lap“ kiadóhivatalához (Budapest, Ferencziek-tere 3. sz. Athenaeum-épület) küldendők.

A „KIS LAP“ kiadóhivatala.

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz., Athenaeum-épület. Budapest, 1885. Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.